

Tuần Báo Vô Vi

28 tháng 11 năm 2010

Số 5

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tình Thầy Tận Độ
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Người tu thì có gì đặc biệt và hữu ích hơn người không tu thiên ?
- 2) Bé sẽ có cuộc sống vui hòa bình, Bé nghĩ sao ?
- 3) Người không biết thực hành Pháp Lý Vô Vi thì sao ?
- 4) Đại Hội Hồng Kông đang tiến triển đến đâu ?
- 5) Muốn sửa mình thì phải làm sao ?
- 6) Tâm tư thường hướng thượng, có được chư Phật quang chiếu hay không?
- 7) Lấy gì làm bằng chứng ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 10 tháng 04 năm 1992 1) Hỏi : Người tu thì có gì đặc biệt và hữu ích hơn người không tu thiền ? Đáp : Thưa, người tu thiền sẽ được tự hiểu mình nhiều hơn, lui về thanh tịnh, tự vượt qua nhiều sự cám dỗ và thử thách, nhận định rõ sự tiến hóa hơn, từ cơ tạng cho đến khối óc, sẽ được thay đổi theo chiều hướng tiến hóa hợp thời. Tùy theo sự dày công của hành giả, sẽ tự chứng ngộ được chơn trời mới, thanh tịnh và vô biên. Kệ: Hành trình khai triển thức triền miên Khai triển tâm linh rõ các miền Trí độ phân hành chơn đạo pháp Hành thông khai triển ý giao duyên.	Ngày 11 tháng 04 năm 1992 2) Hỏi : Bé sẽ có cuộc sống vui hòa bình, Bé nghĩ sao ? Đáp : Thưa, Bé luôn luôn hướng về thanh tịnh, thì sự sống chung hay là sống riêng Bé cũng vậy thôi, Bé tham dự cũng do ý muốn của bạn đạo đề ra. Bé chỉ biết giúp cho mọi bạn đạo, tự ý thức lấy chính mình mà tu, cuộc vui sẽ có và tự thức, từ giọng hát câu hò sẽ làm những người tu yếu trở nên mạnh dạn trên đường tu, chung vui nơi thanh tịnh mới thật là vui. Hằng đêm đồng tu thiền, đem lại thanh khí cho nơi trú ngụ, ý thức rõ sự hữu ích chung. Đó cũng là mầm mống cho việc phổ đạo ở tương lai. Kệ: Chung vui kết hợp nhiều từng tiến Giải quyết thâm sâu giải nổi phiền Quyển luyện không rời chung ý thức Cảm minh đời đạo hồn thanh xuyên.
Ngày 12 tháng 04 năm 1992 3) Hỏi : Người không biết thực hành Pháp Lý Vô Vi thì sao ? Đáp : Thưa, chúng ta có thể so sánh tâm tư giữa người thực hành và người không thực hành. Người thực hành chơn chánh thì sẽ gia tăng phần nhện nhục, hơn người chưa thực hành. Phần hướng thượng giải thoát nhiều hơn là phần cố bám tình tiền danh vọng, đỡ khổ hơn là người không hành. Người không hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp thì nó sẽ được mở tùy theo sự va chạm của tình đời đen bạc, trau dồi khổ tâm, nhiên hậu mới thức. Ở trên mặt đất này, không một ai khỏi khổ cả. Người nào cũng muốn cho đẹp, muốn cho hay, nhưng chẳng ai một ai được toại nguyện cả! Chỉ có cảm thức được phần hồn, đang bị giam hãm một nơi kích động và phản động của xác phàm, thì mới sớm thức tâm buông bỏ sự tranh chấp vô lý, mà tự lui về thanh tịnh để tự dẹp bỏ những sự tranh chấp không cần thiết, thì tâm thần sẽ được yên ổn hơn. Kệ: Tâm tư tự thức tự sanh tồn Nguyên lý vô sanh dẹp ác ôn Bền chí vững tâm duyên trí đạo Thực hành chơn pháp rõ phần hồn.	Ngày 13 tháng 04 năm 1992 4) Hỏi : Đại Hội Hồng Kông đang tiến triển đến đâu ? Đáp : Thưa, Đại Hội do Ủy ban tổ chức cộng với tinh thần phát tâm của địa phương, đúc kết thành một Đại Hội ở kỳ tới, Bé không chịu trách nhiệm như mọi năm, nhưng Bé nhận lời mời bất cứ nơi nào có sự hợp tác chặt chẽ giữa bạn đạo và ban tổ chức, đồng tham dự như các bạn đạo, vui trong tinh thần xây dựng cho chung. Bé nhận được những tin tức gì về Hồng Kông, Bé cũng phải báo cáo cho ủy ban tổ chức Đại Hội tại Hoa Kỳ quyết định, Bé chỉ tham dự trên những lời hứa, giấy trắng mực đen, chứ không có quyền hạn điều khiển Đại Hội. Bé luôn luôn kính trọng sự phát tâm của bạn đạo khắp các nơi. Kệ: Phát tâm xây dựng ý chơn lời Kính trọng thương yêu khắp các nơi Duyên đẹp tin lành tâm đức kết Thành tâm dâng hiến chẳng xa rời.

Ngày 14 tháng 04 năm 1992 5) Hỏi : Muốn sửa mình thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, muốn sửa mình thì phải tự gây cho chính mình một tập quán trật tự, hướng thượng, lúc nào cũng phải đặt mình vào cơ tiến hóa rõ rệt từ tâm linh lẫn thân, nằm trong nguyên lý sanh trụ hoại diệt và hồi sinh, tự tìm ra nguyên lý hóa sanh của xác thân, thì sẽ tìm ra nguyên lý vô sanh, nhiên hậu mới có cơ hội đạt tới an nhiên tự tại không còn mê chấp, thì mới thấy đạo là tự nhiên và hồn nhiên mà có, từ thanh tịnh mà thành, từ bi là tinh thần phục vụ và ban chiếu, nó cũng là ánh sáng cứu độ trên mặt đất. Kệ: Từ bi căn bản gốc mầm thanh Ban độ nhơn sanh khắp các ngành Thức giác thực hành tâm tự tiền Thực hành thanh tịnh lại càng nhanh.	Ngày 15 tháng 04 năm 1992 6) Hỏi : Tâm tư thường hướng thượng, có được chư Phật quang chiếu hay không ? Đáp : Thưa, tâm tư thường hướng về từ bi, thì sẽ được từ quang của chư Phật ban chiếu.
Ngày 15 tháng 04 năm 1992 7) Hỏi : Lấy gì làm bằng chứng ? Đáp : Thưa, hành giả tự cảm nhận rõ rệt. Ở đời chúng ta thường hướng về tham dục, thì cũng sẽ bị lôi cuốn về sự tham dục, đòi hỏi cho đến tâm tư bất ổn vì sự hao phí tinh ba của cơ tạng. Ngược lại, hướng thượng thì được hóa giải và tái hội với tinh ba của vũ trụ, thì sẽ không còn hoang mang nữa. Luồng điện trung tâm bộ đầu càng ngày càng dồi dào và sáng suốt, bằng lòng học sự nhین nhục của nhơn sinh, lúc nào cũng quân bình, tự giải thông đời đạo, đến đi rõ ràng, cơ tạng cảm thức được nguyên lý vô sanh, từ bi là sức mạnh, suốt cả một kiếp người chỉ biết nhین nhục, để tự thức và thăng hoa. Kệ: Vui trong nguyên lý sanh tồn tiến Tự thức chung vui chẳng có phiền Duyên nợ tình đời nêu nhĩn nhục Học thanh khứ trực trở thành thanh.	

Y Lý 12

Thầy: Bây giờ ai giải cái bông sen nghe chơi nè. Anh Châu học cao bây giờ cắt nghĩa cái bông sen, nói một tràng pháp lý về bông sen nghe chơi.

Bạn đạo: Con đốt mà ông Tám.

Thầy: Đốt sao được, người có học. Bây giờ con Châu có thể giảng được. Bây giờ con Châu giảng về bông sen, giảng một chút rồi ông Tám giảng cho nghe.

Bạn đạo: Con không biết.

Thầy: Bông sen này nó mọc ở đâu? Nó mọc ở dưới bùn, nhưng mà người ta thấy nó là người ta kính mến và cánh của nó đẹp trong cái sự trong suốt, không có nhơ bẩn.

Bây giờ, chúng ta muốn trồng thành một cái bông sen thì giờ phải làm thế nào? Các bạn tu đây là từ ở trong bùn tiến giải tới một hoa sen. Người tu chưa đạt tới hồn, nói thần thức của tôi từ ngày tu tới bây giờ tôi cảm mến sự trong sạch và quý giá, sự trong lành và quý giá, sự sáng suốt và cõi mở, thấy chưa? Thì trên đầu của các bạn là một hoa sen. Mà lấy hoa sen dâng Phật thì chúng ta có thường trực hoa sen ngay trung tâm bộ đầu để đánh lễ Phật.

Tại sao phải đánh lễ Phật bằng cái đó, là chúng ta lấy sự sáng suốt sẵn có của chúng ta để hòa với sự sáng suốt bên trên. Đó, cho nên giá trị của hoa sen thì vô ngần. Ở thế gian ai cũng tán thưởng và chỉ lấy hoa sen để kính Phật là tượng trưng cho sự trong lành và thanh nhẹ, thấy không?

Thì bây giờ chúng ta đang tu đây là mục đích mọi người đều mở trên bộ đầu và tiến tới cái hoa sen tươi đẹp ở bên trên. Khi mà đạt tới hoa sen tươi đẹp đó, không phải loài người khen thưởng chúng ta, mến chúng ta, nhưng mà chư Tiên, chư Phật cũng quý hóa xem. Những người thanh nhẹ đi tới hồ sen ai cũng muốn dòm sen và ngắm sen. Thì trên kia cũng vậy, nếu mà hoa sen chúng ta nở rồi thì cũng có người dòm sen và ngắm sen, rồi sẽ thấy cái kiến sen tươi đẹp của chúng ta đủ màu, đủ sắc, thấy chưa?

Đó, cho nên tu đây là từ trong động đi tới cái tịnh, từ cái ô trược đi tới sự thanh cao. Mỗi người các bạn đều ở trong ác trược, ô trược và tiến tới sự thanh cao sáng suốt ở bên trên cùng, không khác gì hoa sen tươi đẹp.

Cho nên, nhiều người ở thế gian dòm thấy hoa sen kính mến vậy thôi, nhưng mà không hiểu rõ. Mà hiểu rõ rồi thì chúng ta thấy ta có hoa sen. Cho nên, người ta để Phật ngồi trên hoa sen thì cái bầu điện trên bộ đầu của chúng ta là hoa sen, mà hồn chúng ta sẽ ngự đó mà thuyết pháp.

Cho nên, người tu mà nó có mở rồi thì dòm thấy đây nó có cái vòng, nó cũng ngự ở đây được. Nhưng mà tôi có hai cái vòng, nó có cái vòng ở đây nè, thấy chưa? Cái vòng nhỏ, cái vòng lớn. Thì tôi muốn ngự trên đây cũng được, rồi tôi muốn ngự ở đây, rồi tôi có cái chỗ này, tôi muốn ngự ở chỗ này cũng được. Rồi về các bạn cũng có thể đi tới chỗ đó. Cho nên, khi mà nghe thanh điện rồi cái đầu nó lâng lâng, nhẹ nhẹ, đó là những cái tòa sen đang mở.

Sự thanh cao trong tâm của chúng ta, nó bộc phát trong sự nhẹ nhàng để đón hưởng những cái lý cao siêu ở bên trên. Không nghe, không thấy mà hiểu được những cái triết lý mà mình không có tỏa được vì trình độ chưa có. Hỏi tại sao trình độ chưa có? Bởi vì cái vòng điện của bộ đầu chưa mở hết thì không có đón nhận được cái lý ở bên trên, hiểu vậy thôi nhưng mà thuyết lại không được.

Cho nên, chúng ta tu rồi lần lần chúng ta sẽ thấy đơn sơ một hoa sen ở thế gian, nhưng mà rốt cục ai cũng kính mến. Huống hồ gì phần thanh điện của các bạn có rồi, là không có người yêu thương sắc, đừng có sợ thiếu người yêu thương, chư Tiên, chư Phật đều chiếu cố và thương mến chúng ta. Cho nên, chúng ta phải dày công tu để đạt cái pháp đó. Khi mà đạt tới hoa sen sáng suốt rồi thì cái tham, sân, si tự nhiên không còn nữa.

Cho nên, con người ở thế gian, nhiều người tự phỉnh lấy mình xưng hô tôi tu hành nhưng mà thiếu tu. Đó, tu cho có chừng hay là tự đắc nói tôi muốn tu lúc nào cũng được. Đó là tự làm cho mình ô trược và làm cho hoa sen không có nở nổi. Cho nên, cái tánh sân hận vẫn còn ở trong tâm con người.

Cho nên, cố gắng giải đi, rồi sẽ thấy. Nhưng mà những người đó họ sẽ thấy cái gì? Họ thấy cái bản tánh xấu của họ là họ đã đi vô cái minh tâm mới thấy cái tánh xấu xong cho họ thấy rõ ràng. Trước kia, họ nói tu nhưng mà họ thiếu tu thành ra họ

vọng động. Rồi bây giờ nghe những triết lý cao siêu, họ nghe họ khỏe lắm. Nhưng mà trở về họ phân lại với những triết lý đó, là họ chưa hóa giải lực căn lực trần nổi, họ chưa trở về với họ. Cho nên, họ bị lực đục ở trong cái giới đó. Thì cái giới đó là gì? Ác trước và ma quý mà thôi. Muốn ăn thua với người ta mà không biết ăn thua với mình. Thì ăn thua với người ta, ăn thua không được thì nó trở lại với mình nó dồn cục đó, nó làm cho mình bức tức mãi mãi, sầu bi mãi mãi, đau khổ mãi mãi Phật không có giải nổi.

Cho nên, cái pháp này là quý nhất trị người bệnh. Người nào bị những trường hợp đó và thức giác lên, cố gắng tu, cố gắng sửa, cương quyết đi tới hơn người truyền pháp, hơn một vị Phật thì tự nhiên nó đạt pháp. Ồ, còn nếu mà không hiểu, còn ôm cái vọng động đó và đề cao cái vọng động đó thì nó trở nên cái gì? Nó trở nên một màn đen của suốt cuộc đời và không bao giờ tiến hóa được qua bên kia nữa. Vách tường đó nó chặn đứng đời đời kiếp kiếp, hạ màn rồi là chỉ đứng đó thôi, không có ra được. Cho nên, cái pháp này có thể cứu những người đó. Mà nếu người đó không thức giác thì người đó đau khổ hoài hoài.

Cho nên, mỗi người chúng ta phải cố gắng tu để hiểu lấy mình. Dù gặp phải hoàn cảnh nào xấu, cực khổ trong nội tâm cũng phải am hiểu lấy mình và sửa mình. Chính ta sai chẳng có ai sai, không nên nghĩ điều sai cho người khác thì các bạn giải cái đó rất mau. Đó là cái pháp để tự trị và tự giải.

Cho nên, chúng ta trị bệnh lâu lâu các bạn cũng phải nói cho những người bệnh biết cái tánh của mình phải sửa.

Bệnh gan tánh sân. Bệnh tim tự đắc, thấy không? Bệnh bao tử, tham ăn. Bệnh thận thì ham sắc. Đó, mình biết sơ qua những cái đó, mình cũng dùng lý thuyết mình khuyên cho họ tự bỏ được. Cái đó là cái tự trị bệnh chánh đáng, mà chính mình là người chữa bệnh cho mình mới là hết bệnh. Thầy chữa bệnh không hết bệnh, mà phần nào thôi. Chính người bệnh tự chữa bệnh mới là hết bệnh. Đó như tôi thường nói, thấy tôi nóng nảy, tôi lấy cái từ bi bác ái. Khi mình thấy nóng nảy mình lấy từ bi bác ái để trị, thấy không? Mình lấy tình thương để hóa giải, mà mình phải thực thi tình thương, nó mới hết cái sân. Đó, tôi muốn giận ai, tôi bỏ, tôi đi làm phước, tôi đi giúp bà nào đang nghèo khổ, tôi đi thương một gia đình nào nó đang thiếu thốn, tôi phải đi tới đó giúp họ bất cứ giá nào trong khả năng

của tôi, tôi phải làm. Vì tình thương tôi thực hiện được, cái sân tánh tôi đâu còn, thấy không? Tôi lấy cái nóng đó tôi đi trợ giúp cho người ta, mà mượn cái nóng đó để giải, lấy cái tình thương giải cho họ, thấy không? Mình hết sân thì họ cũng hết sân, hết sân thì họ mới hết bệnh. Còn mình cứ còn mang sân hoài thì rốt cuộc mình không cứu mình được và không cứu người ta được.

Cho nên, sự bình hoan, nó phải triển miên tới với họ. Chúng ta trị bệnh nhiều bệnh lắm rồi, nhưng mà thiếu thanh tịnh không thấy thôi. Nhiều người nói bệnh tà mà thấy con tà nó đứng ở đâu, cũng chưa thấy. Cho nên, còn phải học, mà học lớp nào để mà thấy, chỉ có tu. Cái nhẹ thì nó thấy cái nặng, cái sáng thì nó dòm thấy cái tối, thấy không? Còn nếu mình không có nhẹ làm sao mình thấy được cái nặng. Hỏi cái nhẹ chỗ nào, tôi đương đứng, tôi đương chằm, mà người đó tới nó làm rần hết cả cái mình tôi là cái nặng tới với tôi là tôi biết đó là tà, khỏi cần cặp mắt thấy, điển tôi thấy thôi, nó ào ào, ào ào. Nó làm rần nặng cái ngực tôi thì nó tà rồi. Liệu tôi có thể trị được không? Tôi phải niệm Nam Mô A Di Đà Phật để cho sáng suốt nó giải. Mà giải được hay không? Giải không được tôi xin lỗi tôi không trị được cái bệnh đó. Bởi vì tôi chưa có khả năng, bệnh này tôi trị không được. Còn nếu nó áp đảo nó làm cho tôi nặng mà tôi trị cho nó cách này, cách kia, cách nọ thì chút nữa về tôi phải mang bệnh, nên nhiều người bị mang bệnh là vậy. Cái luồng điển họ chưa có, họ đo lường không nổi. Nên những người tu nhẹ thì đo lường được, đo lường được mà mình niệm Phật mà nó giải được, mình trị được. Còn niệm chừng nào thấy nặng chừng nấy thì thôi xin lỗi, bởi vì nó mạnh hơn tôi, thấy không? Tôi xin lỗi hết, cho nó đi ra khỏi là thấy tôi từ từ nhẹ, năm phút sau thì nhẹ. Cái đó về y học, về bác sĩ y học không có hiểu nổi cái đó. Mà về đông y có cái trị tà.

Mà bây giờ, chúng ta về vô vi chúng ta thấy rõ nếu chúng ta trị nó xâm chiếm chúng ta và chúng ta có mạnh chúng ta mới hóa giải hết được. Còn nếu không mạnh, không nhẹ hơn nó, hóa giải nó không nổi thì chúng ta phải mang bệnh.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 23/11/1977)

NGỒI KIẾT-GIÀ HAY BÁN-GIÀ?

Tác giả: Khương bửu Võ

Khoảng năm 1981, tôi theo các bạn đạo thiền đường Culver City ở Nam California lên San Jose (Bắc Cali) thăm Đức Thầy. Chúng tôi mượn hai xe, đi từ tối thứ sáu. Đức Thầy dùng huệ nhìn, nói với anh Võ thanh Vân là chúng tôi đã tới đâu, sau đó dặn phải để cửa đón chúng tôi!

Trưa Thứ Bảy, khi các bạn đạo đi San Francisco chơi, tôi ngồi một mình trong thiền đường, thấy Đức Thầy đứng gần bên đến hỏi: “**Khi mình tu, nên theo cách nhanh hay cách chậm?**” (Ý tôi muốn hỏi *nên ngồi kiết già hay bán già* vì kiết già nhanh hơn nhưng Kinh A Di Đà Chú Giải nói nên ngồi bán già).

Đức Thầy trả lời: “Nếu đi nhanh được thì nên theo cách nhanh”.

Từ đó tôi an tâm, **ngồi kiết già khi thiền**.

Vài năm sau, tôi có dịp ngồi thiền nhiều giờ, thử ngồi bán già, nhưng thấy điên không rút bằng kiết già, nên vẫn tiếp tục ngồi kiết già.

Khi lớn tuổi, đôi khi tôi thấy đau tận trái khi ngồi thiền. Đổi sang ngồi bán già thì không đau, **bèn ngồi bán già**. Lâu lâu tôi thử ngồi kiết già thì thấy điên lên quá nhiều, thậm chí hơi đau, và không kiểm soát được luồng điện.

Kết luận: Mới vào tu, nếu có thể thì ngồi kiết già cho mau kết quả. Nhưng khi lớn tuổi thì có khi phải ngồi bán già vì lý do sức khỏe.

Kính Thông Báo: Cô của bạn đạo Nguyễn Thị Lợi là cụ bà: NGUYỄN THI BẢY, sinh ngày 21-04-1928, đã từ trần lúc 10 giờ 10', ngày 16-11-2010 (nhằm ngày 11-10- Canh Dần), tại Hiệp Bình Chánh, Bình Triệu, Thủ Đức, Tp.HCM, hưởng thọ 82 tuổi.

Kính mong bạn đạo năm châu “Hương Tâm Cầu Nguyên” cho cụ bà: NGUYỄN THI BẢY, được “Siêu Thăng Tịnh Độ”.

Gia đình cô Bảy Lợi thành kính biết ơn.

Kính nhờ bạn đạo hương tâm cầu nguyện cho thân mẫu của đạo hữu Trần văn Nhiều là cụ bà LÊ THỊ BẢY, sinh năm 1917, đã từ trần lúc 08h20 ngày 19-11-2010 (nhằm ngày 14 tháng 10 năm Canh Dần). tại thị trấn Dĩ An, tỉnh Bình Dương. Hưởng thọ 94 tuổi. Lễ an táng cử hành lúc 10h30 ngày 22-11-2010 (nhằm 17 tháng 10 năm Canh Dần) tại nghĩa trang Tân Bình, tỉnh Bình Dương. Xin cầu chúc cho cụ bà được siêu thăng về cõi tịnh độ.

VN. 21-11-2010.

TD. Hội Tự Tâm Linh thành thật phân ưu và kính báo.

Kính Tin Cùng Quý Bạn Đạo: Bạn đạo Nguyễn Thị Hoa và bạn đạo Phan Văn Sinh, có mẹ là cụ bà: PHAN THỊ CHÀNG, đã từ trần lúc 21 giờ ngày 23-11-2010 (ngày Âm lịch: 18-10- Canh Dần), hưởng thọ 81 tuổi, tại ấp Bình Phước, xã Bình Nhâm, huyện Thuận An, tỉnh Bình Dương. Lễ Di Quan và An Táng tại đất nhà huyện Thuận An.

Kính mong bạn đạo năm châu “Hương Tâm Cầu Nguyên” cho cụ bà: PHAN THỊ CHÀNG, được “Siêu Thoát về Tịnh Cảnh”.

Gia đình bạn đạo Hoa và Sinh, bạn đạo Bình Dương, Tp.HCM, và các thân hữu xa gần cùng đến viếng lễ tang và thông báo.

Gia đình tang quyến thành kính biết ơn.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 16 tháng 4 năm 1972

Định tâm khởi điểm thăng thăng tiến
Tạo cảnh hồn thơ giải nổi phiền
Nguyên trạng thân hồn đồng tiến giải
Sắc không không sắc thấu tâm hiền

Công phu thanh tịnh tùy duyên
Tiên lên định giới vượt phiền nội tâm
Thâm tâm gắng xét truy tâm
Điển thanh thượng giới chớ lầm trược âm
Thế gian bày biểu sai lầm
Nói năng phê phán chẳng tầm đến nơi
Chung lo tranh đấu lập đời
Giết nhau thắng trận nói thời vận lao
Chẳng xem nguyên lý thiên đài
Hồn không tiêu diệt xin ngài hiểu cho
Chết rồi lại tiến quanh co
Tùy duyên tiên định tự mò tái sanh
Giết nhau chẳng phải chơn hành
Thương nhau mới phải lối dành tiến thân.
Dù nhau thắng tiến khi cần
Gần xa cũng vậy mọi tầng yên vui
Chỉ lo rèn luyện tự trui
Tâm không động loạn vắng mùi đấu tranh
Vận năng thực tiến mới thành
Bày mưu lường gạt vận hành như không
Chớ nên lập kế tham tòng
Trí tâm động loạn khó hòng tiến thân
Vô Vi lập sẵn góp phần
Giúp người lâm nạn thoát tầng khổ đau.

Luong Sĩ Hằng - Vô Kiên